

Na primer veliki verski ratovi u Zapadnoj i Centralnoj Evropi posle Reformacije prouzrokovali su stravične masakre (Vartolomejski pokolj protestanata u Parizu 1572) i masovna uništenja (u Češkoj je tokom tridesetogodišnjeg rata, 1618-1648, stradalo dve trećine stanovništva).

1

1

2) uloga hrišćanskih crkava u radikalnim promenama koje su se zbile u nekim centralno-istočnim zemljama (pre svega u Poljskoj); 3) snaženje ekumenskih procesa u svetu tokom osamdesetih. Ovo je imalo za posledicu da se religijski konflikti više ne izvode samo iz nereligijskih, kao primarnih uzroka, već se posmatraju i kao nezavisni činilac. Mogli bismo reći da nema religije koja nije iskusila nasilje. Prvobitni hrišćani bili su izloženi progonima, Muhamed pod prisilom napušta Meku i prelazi u Medinu, pa i savremena događanja, nažalost, kao što smo pomenuli na početku, svedoče o tome. Kada se radi o pojedincima, čovekovim gresima i zlu koje izazivaju negativne strane i strasti čovekove prirode, tada se religijske organizacije u velikom broju slučajeva bore protiv pojedinačnih ispoljavanja agresije i nasilja. Međutim, kad se radi o masovnim pojavama kao što su verski i nacionalistički pokreti i ratovi između država, koji se pravdaju verskim ili sličnim razlozima, iste te organizacije su često po strani i prećutno opravdavaju sukobe.

Interpretacija svetih spisa Zagovornici teorije nenasilja u religijskim zajednicama uporišta za svoje stavove mogu naći u svetim spisima. U njima se mogu naći načela po kojima je ubijanje zabranjeno. Hinduizam poučava da sva živa bića mrze bol, te zato niko ne treba da ih povređuje i ubija. Otud izražavaju nenasilje (ahimsu) prema ljudima i životinjama². Budizam poručuje da se mržnja ne smanjuje mržnjom, već se mržnja smanjuje ljubavlju i da se ne uništava život. Taoizam je, rekli bismo, još određeniji. „Tamo gde logoruju vojske, rastu trnje i drač ... Oružja su zlokbne naprave i odvratne svima. Onaj ko shvata tao, ne usvaja ih“ (Lao Ce). U Starom zavetu, Jevreji imaju zapovest: „Ne ubij!“ (Peta knjiga Mojsijeva 5:17), a sličnu odredbu imaju i hrišćani, zapisanu u Novom zavetu: „Ne ubij; jer ko ubije, biće kriv sudu“ (Jevanđelje po Mateji 5:21). Islam traži da se nikoga ne ubija, osim ako za to postoji „dobar“ razlog, ali i pruža mogućnost oprosta nad odmazdom i nasiljem. Mada sveti spisi daju uporište za nenasilje, oni su puni i primera nasilja. Na primer u Svetom pismu, naročito u Starom zavetu, ima i suviše mesta koja kazuju o krvavim sukobima, istrebljivanjima, pljačkama prilikom ratnih pohoda, a da sve te opise ne prate reči osude ili odvrćanja. U Drugoj knjizi Mojsijevoj (Izlazak) Jehova obećava Mojsiju da će mu pomoći da zauzme zemlju hanajsku i da protera njene stanovnike, i da će Jehova ispred njega goniti njegove neprijatelje: „Pomalo ću ih odgoniti ispred tebe dokle se ne namnožiš i zauzmeš zemlju“ (Druga knjiga Mojsijeva 23:30). Verska učenja sadrže kako

Hinduistička doktrina o nenasilju (ahimsa) bila je osnova programa civilne neposlušnosti koji je propagirao Mahatma Gandhi. Kasnije je isti metod, u borbi za crnačka prava u SAD, koristio Martin Luter King. Oba zagovornika teorije nenasilja su ubijena.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com